

Proost ouwe!

Ruim vierduizend
studenten doen deze
week mee aan de El Cid.
Wat staat hen allemaal
te wachten in Leiden?

Wie zijn wij? (En nog zeven vragen over Mare)

Hallo eerstejaars! Aangenaam: wij zijn het Leids universitair weekblad.

En omdat er aan de universiteit én in de journalistiek geen domme vragen bestaan, stellen we er acht over onszelf, zodat jullie ons kunnen leren kennen.

DOOR FRANK PROVOOST
ILLUSTRATIE SILAS.NL

1. Waarom heeft de Leidse universiteit een eigen krant nodig? Daar gebeurt toch niets?

Pardon? Daar gebeurt juist hartstikke veel. Het is een intellectueel broeinest waar 35 duizend studenten en zesduizend medewerkers zich bezighouden met alle mogelijke soorten kennis: van kleitabletten tot K-pop, van de oerknal tot meerkoeien die nesten bouwen van mondkapjes. In die steeds verder uitdijende gemeenschap liggen de verhalen voor het oprapen.

2. Maar wacht even, de universiteit heeft toch een even snel uitdijende afdeling voorlichting en communicatie die dat kan doen?

Dat klopt, maar voorlichters zijn er – begripelijkwijjs – om de glorie en de eer van de universiteit te benadrukken. Zij schrijven niet over dingen die minder goed gaan.

3. Wat gaat er allemaal mis dan?

De immense kamernood onder studenten, wetenschapsfraude, ontspoorde ontgroeningen, instituten waar een angstcultuur heerst, draaideurdocenten die van het ene flexcontract naar het andere hobbelen, Minervanen die op in de gracht zwemmende studenten schieten, klokkenluiders die vergeefs misstanden melden en daarna worden vermalen, de pechgeneratie die gebukt gaat onder groeiende studieschuld, mentale problemen en klimaatstress. Nog meer voorbeelden?

4. Maar eh... Mare schrijft toch ook gewoon wat de universiteit wil?

Nou, nee hoor. De redactie is onafhankelijk en kan over alles kritisch verslag doen. Dat is ook afgesproken met het college van bestuur en vastgelegd in een redactiestatuu.

5. Huh? Maar waarom zou een universiteit in vredesnaam betalen voor haar eigen slechte nieuws?

Omdat uitgerekend aan de universiteit alles draait om kennis en de uitwisseling van ideeën. De academie is geen multinational waar woekerwinsten heilig zijn en de communicatie beperkt moet blijven tot een fonkelende glossy waarin uitsluitend lof en bewondering klinkt voor alle topprestaties.

De belangrijkste taak van de universiteit is: studenten opleiden tot kritische denkers. Daarbij is zelfreflectie onontbeerlijk. Zeker aan het zogeheten *praesidium libertatis* (bolwerk der vrijheid) is het niet meer dan vanzelfsprekend dat het bestuur onafhankelijke journalistiek ondersteunt, een breed debat met een veelvoud aan opinies aanmoedigt en altijd bereid is verantwoording af te leggen over het beleid... en eventuele blunders.

6. Zoals?

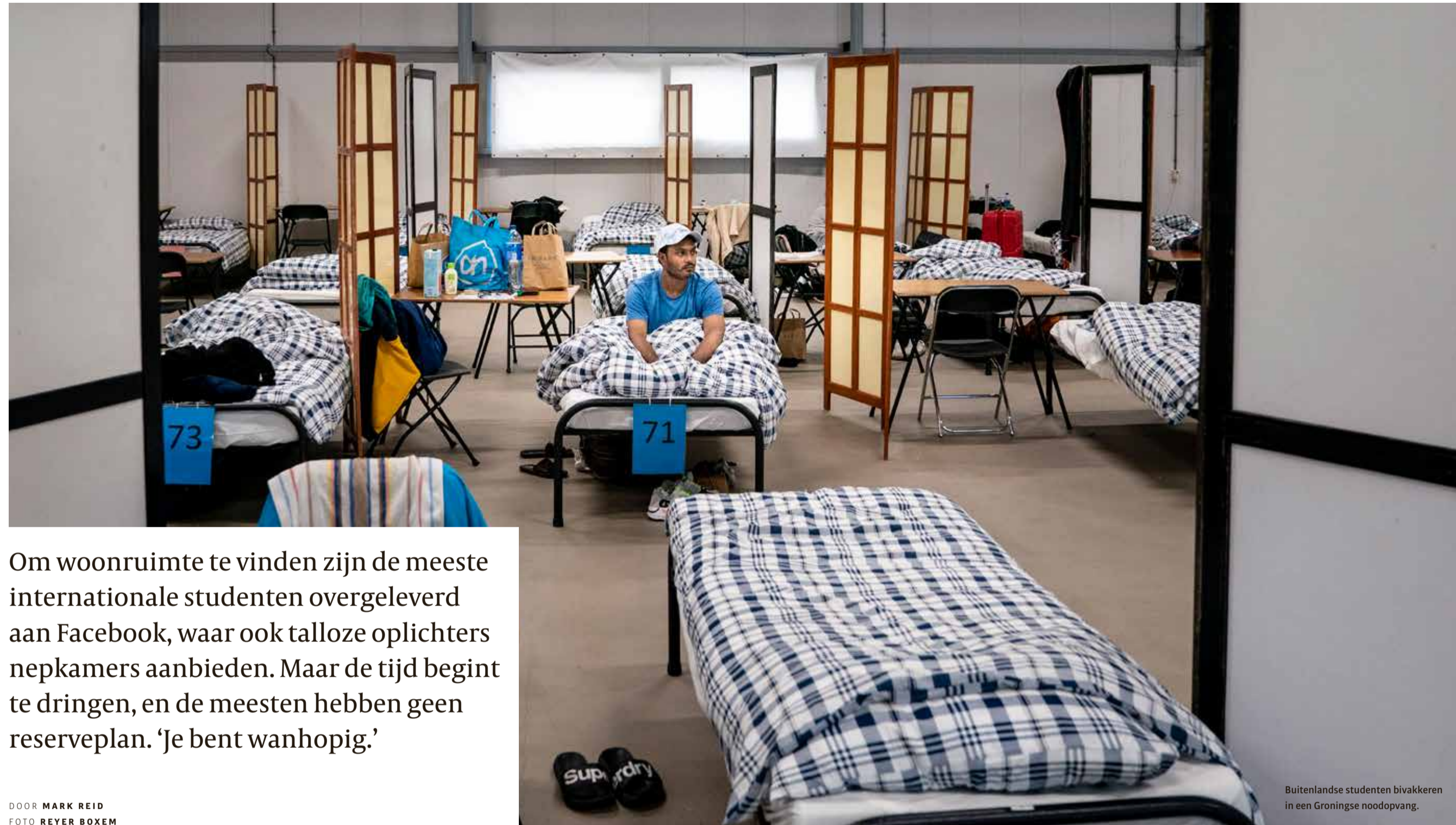
De 371 slimme camera's die in alle gebouwen werden ophangen zonder studenten en medewerkers daarover te informeren én zonder de benodigde digitale beveiliging en benodigde privacy-voorwaarden op orde te hebben. Onze onthulling over #came-ragate leidde naast grote onrust ('ik trok mijn wenkbrauwen op', zei de minister van Onderwijs) ook tot protesten in Leiden en Den Haag. Hoewel het bestuur aanvankelijk sputterde over 'onjuiste berichtgeving', bevestigde een onafhankelijk onderzoek onze bevindingen. De camera's zijn uitgezet.

7. Dus jullie zoeken voortdurend naar onheil?

Integendeel. Onze journalistiek is juist ook een belangrijke verbindende factor. De universiteit is namelijk een nogal versplinterde verzameling van losse satellieten die her en der over Leiden en Den Haag zijn verspreid. Al die faculteiten en instituten weten niet zo gek veel van elkaar. Via Mare kunnen ze elkaar leren kennen. Rechtenstudenten ontdekken dat hun hoogleraar ook advocaat is van een gevangene die al twintig jaar zonder enige vorm van proces (of zelfs maar aanklacht) vastzit in Guantanamo Bay. Een geniale natuurkundeprof komt er via de krant achter dat studenten tegenwoordig zogeheten 'anytimers' verhandelen: een soort virtuele valuta waarvoor ze bereid zijn de meest krankzinnige opdrachten (zie pagina 12) uit te voeren.

8. Waar vind ik jullie?

Onze gratis krant verschijnt iedere donderdag en ligt in alle universitaire gebouwen, boekwinkels en het gemeentehuis. Het heetste nieuws vind je op mareonline.nl, onze app, nieuwsbrief en social media (@weekbladmare). Het adres van de redactie: Rapenburg 38, redactie@mare.leidenuniv.nl. En andersom zijn wij ook op zoek naar jullie. Zijn er zaken waaraan wij aandacht zouden moeten besteden? Of wil je zelf voor ons schrijven, tekenen, fotograferen, podcasts en/of video's maken? Laat het ons weten. Geniet van je tijd in Leiden!

DOOR MARK REID
FOTO REYER BOXEM

Buitenlandse studenten bivakkeren in een Groningse noodopvang.

Om woonruimte te vinden zijn de meeste internationale studenten overgeleverd aan Facebook, waar ook talloze oplichters nepkamers aanbieden. Maar de tijd begint te dringen, en de meesten hebben geen reserveplan. 'Je bent wanhopig.'

Het móet gewoon lukken

Ik houd al wekenlang Facebookgroepen in de gaten', vertelt Lukas Blech (25) uit Duitsland. Hij doet op dit moment een bachelor aan de Universiteit Maastricht en hoopt in september te starten met de master Governance of Sustainability. Maar eerst moet hij nog een kamer vinden. 'Ik was van plan om samen met mijn vriendin iets te zoeken in Den Haag, maar dat ging niet door. Toen was ik te laat om me in te schrijven voor een woning via de universiteit, dus kijk ik nu elk kwartier of zelfs elke tien minuten op Facebook. Je moet de eerste zijn die op een advertentie reageert, anders raakt jouw bericht bedolven in de andere comments. En je moet gewoon geluk hebben.'

Dat beaamt de Italiaanse student Chiara Migliore (22) die naar Leiden komt voor een master ontwikkelingspsychologie. 'Ik heb me in februari ingeschreven. De deadline is in mei, dus ik dacht dat ik er vroeg bij was. Maar een week later kreeg ik bericht van de universiteit dat alle kamers die de universiteit aanbood aan internationals al waren vergeven en dat ik zelf maar iets moest regelen. Toen ben ik meteen gaan zoeken. 'Ik heb geluk dat ik al mensen in Nederland ken. Mijn vriend studeert in Delft en helpt me met

zoeken. Hij weet ook hoe moeilijk het is. Ik heb ontzettend veel reacties gestuurd naar adverteerders, maar ik kreeg totaal maar twee keer antwoord. Ik probeerde samen met twee meiden een flat te huren, maar die verhuurder stopte opeens met reageren. Ik denk dat hij het aan iemand anders heeft verhuurd.' Dan lijkt het erop dat Blech daadwerkelijk geluk heeft met zijn Facebookstrategie. Van een vastgoedbeheerder krijgt hij bericht dat er een kamer voor hem beschikbaar is in Den Haag, bij het Zuidpark. Een last valt van zijn schouders, omschrijft hij. Het obsessief bijhouden van de 'Leiden Housing'-groep hoeft niet meer. Helaas.

Een paar dagen later laat de Duitse student weten dat het toch niet doorgaat. De kamer bleek bij een bezichtiging in vervallen staat en zag er totaal niet uit zoals in de advertentie. Terug naar Facebook. De zoektocht gaat door. De universiteit heeft maar een beperkt aantal kamers per jaar ter beschikking, zoals Blech en Migliore ondervonden. Studenthuisvester duwo verdeelt de kamers op basis van het principe: wie het eerst komt, eerst maakt. Sommigen hebben geluk en krijgen meteen bij aanmelding een kamer, anderen zijn simpelweg te laat, maar een

enkeling krijgt op een later moment nog een huis via de wachtlijst. Zo ook de Amerikaanse Anna Perry (24), die nu bezig is aan het eerste jaar van haar master sterrenkunde. 'Ik kreeg een huis toegewezen via de wachtlijst, ongeveer anderhalve maand voordat ik zou verhuizen, dus dat was behoorlijk krap. Ik had al een vliegticket geboekt, maar had nog nergens een plek om te slapen. Dat gold voor heel veel van mijn medestudenten. 'Het is wel een erg prettige kamer, zeker voor een studentenkamer. Alleen is de keuken misschien wat aan de kleine kant.' Toch zal Perry per augustus haar kamer moeten verlaten. Om nieuwe studenten in september een kamer te kunnen bieden, krijgen de internationals van duwo een huurcontract van slechts een jaar. Daarna moeten ze zelf iets zien te vinden. Voor Perry begint de onzekerheid over haar woonsituatie opnieuw. 'Ik wist dat het maar voor een jaar zou zijn, maar ben er niet blij mee. Ik hoop dat ik een leuke nieuwe plek weet te vinden, maar hoe meer maanden er verstrijken, hoe meer ik geneigd ben het eerste aan te nemen wat ik kan, ook buiten Leiden.'

Niet alle internationals vinden het erg dat ze hun duwo-kamer moeten verlaten. De Bulgaarse taalkundestudent Elitsa Davidova (19), had de mogelijkheid om haar huurcontract te verlengen als ze studentbeheerder zou worden in haar gebouw. Ze koos ervoor dat niet te doen. 'Ik vind het niet erg om een huis te delen, maar ik deel op dit moment een slaapkamer met iemand anders. Ik wil wel graag apart slapen, daarom heb ik me niet aangemeld als studentbeheerder.' Ook zij heeft zich weer op Facebook gestort. Daar loert een ander gevaar: oplichters die niet-bestaande kamers aanbieden. 'Ik heb er heel veel gezien', zegt Davidova. 'Maar ik denk dat ik voorzichtig genoeg ben om er mee om te gaan. Als ze je geen adres of foto's van de kamer willen sturen is het wel duidelijk. Maar sommige studenten betalen gewoon zonder dat ze iets gezien hebben.' Sommige studenten die vanuit het buitenland zoeken, zullen inderdaad geen andere keus hebben. Ook Blech is oplichters tegengekomen. 'Ik zie ze heel veel. Er was er eentje waarvan ik het vermoeden had dat het een oplichter was, maar ik heb toch gereageerd. Je bent wanhopig. Helaas bleek het inderdaad nep.'

Van de studenten die Mare sprak is Migliori de enige die daadwerkelijk al een kamer heeft bemachtigd. De anderen zoeken nog door. Opvallend genoeg heeft geen van hen een goed reserveplan voor als ze nog dakloos zijn bij de start van het collegejaar. 'Mijn zus woont in Den Haag', zegt Davidova. 'Ik kan misschien een week of twee bij haar blijven tot ik iets vind, of voor korte tijd iets duurs nemen om een gat te overbruggen. Maar ik ben optimistisch.' 'Stoppen met mijn studie is geen optie', zegt Perry. 'Ik móet gewoon iets vinden, ook al is het misschien niet goed. Ik heb inmiddels een netwerk hier en ik denk dat ik wel even vooruitkom door bij vrienden op de bank te slapen. Het is zo frustrerend omdat Leiden zo'n goede universiteit is, maar er zo weinig hulp is om woonruimte te vinden. En als je de taal niet spreekt is het twee keer zo moeilijk.' Er zijn wel studenten die het hebben opgegeven. Verschillende internationals die Mare benaderde voor een interview gaven aan mee te willen werken, maar lieten later weten daar vanaf te zien, omdat ze van gedachten waren veranderd en toch niet in Leiden kwamen studeren. De voornaamste reden die ze opgaven voor die ommezwaai was de onzekerheid over de woonsituatie.

COLOFON

Mare: Rapenburg 38, 2311 EX Leiden
Postbus 9500 2300 RA Leiden
Telefoon 071-527 7272
E-mail redactie@mare.leidenuniv.nl
Website mareonline.nl
Twitter @weekbladmare
Mastodon @weekbladmare@mastodon.online
Instagram @weekbladmare
Facebook: Leids Universitair Weekblad Mare
De redactie is op vrijdag gesloten.
Oplage circa 10.000

Hoofredactie: Frank Provoost
frank.provoost@mare.leidenuniv.nl

Redactie: Vincent Bongers
vbongers@mare.leidenuniv.nl
Anoushka Kloosterman
a.s.kloosterman@mare.leidenuniv.nl
Marcille van der Kraan
m.w.s.van.der.kraan@mare.leidenuniv.nl
Sebastiaan van Loosbroek
s.p.van.loosbroek@mare.leidenuniv.nl
Mark Reid
m.a.reid@mare.leidenuniv.nl
Lorenzo Gerritsen (stagiair)

Medewerkers: Romy van den Akker | Pim Bakx | Emiel Beinema | Lente van den Berg | Cees van den Boom | Remco Breuker | Josette Daemen | Omar Ghalay | Olaf Leeuwis | Maia de Quay

Art direction en vormgeving:

Marcel van den Berg, Joostmarcellis.nl

Fotografie: Taco van der Eb | Marc de Haan

Illustraties: Bas van der Schot | Bandirah | Silas.nl

Drukwerk: Rodi Rotatiedruk, Broek op Langedijk

Advertenties: Bureau van Vliet b.v.
Wateringweg 129, 2031 EG Haarlem
Telefoon 023 - 571 47 45 |
E-mail sales@bureauvanvliet.com
https://bureauvanvliet.com/advertentie/
Weekblad

Redactieraad: Kutsal Yesilkagit (voorzitter) | Frank Israel (vice-voorzitter) | Alexander Pleijter (secretaris) | Willem van der Does | Annemarie Drahmman | Nour Eldin Emar | Rosanne Hertzberger | Zoë van Litsenburg | Frank Rensen | Marten Jesse Pot | Hermelijn Smits

Mis niets en download nu de Mare-app

Blijf op de hoogte van het laatste universiteitsnieuws, lees onze interviews met wetenschappers en weet wat er speelt in het Leidse studentenleven!

Docent, therapeut of allebei?

De mentale gezondheid van studenten staat onder druk door oplopende stress, prestatiedruk en eenzaamheid. Dat gaat docenten niet in de koude kleren zitten. 'Ik ben ook medemens. Je moet voor elkaar zorgen.'

DOOR MARCIËLLE VAN DER KRAAN
FOTO JOOST MARCELLIS

Afspraken niet nakomen, om uitstel vragen, zich terugtrekken tijdens colleges, vaker afwezig zijn en minder contact zoeken met anderen; het zijn signalen die bij de meeste docenten alarmbellen laten rinkelen. Maar dan? Wat doe je vervolgens?

Veel docenten worstelen daarmee, stellen Lut Duerinckx en Eva van der Zee van GGZ Rivierduinen. Zij gaan hierover regelmatig in gesprek met docenten en studieadviseurs.

'Om het gesprek te starten, kan je het best proberen om vanuit de ik-boodschap te spreken', stelt Duerinckx. 'Dan zeg je bijvoorbeeld: "Ik zie dat je vaak om uitstel vraagt", of "ik merk dat je erg stil bent tijdens college", zonder daar een oordeel aan te hangen. Dan geef je de student de ruimte om daar wat meer uitleg over te geven.'

Die techniek past Esther Op de Beek, docent bij de opleiding Nederlandse Taal en Cultuur, ook toe. Ze spreekt 'schrikbarend veel' studenten met psychische klachten, zegt ze. 'Bijna elk college moet ik wel iemand in contact brengen met de studentcoördinator of studentpsycholoog.'

Tjerk Oosterkamp, hoogleraar experimentele natuurkunde, probeert zo'n doorverwijzing soms juist te voorkomen. 'In heel veel situaties kan een gesprek met medestudenten of docenten al heilzaam zijn.' Dat wakkert hij aan door zijn eigen frustraties of problemen met studenten te delen. 'Ik vertel in college ook over mijn eigen uitstelgedrag of dat ik geen zin heb in het schrijven van een onderzoeksvorstel. Dat verlaagt de drempel om het erover te hebben. Ik merk

dan dat studenten na college of bij de koffieautomaat een praatje komen maken. Sommige problemen probeer ik zo normaal te laten zijn dat mensen er niet mee naar de psycholoog hoeven.'

Ook Van der Zee en Duerinckx vinden dat van belang: 'Als je vaker over alledaagse dingen praat, is de drempel om te vragen hoe het met iemand gaat een stuk lager.'

Op de Beek wil ook toegankelijk zijn voor haar studenten door mee te gaan op studiereis of samen met haar studenten mee te doen aan de Singelloop. 'Dan kom je in een andere setting met elkaar in aanraking. Niet alle docenten kiezen daarvoor. Alleen dan is het ook lastiger om dingen aan te kaarten bij studenten.'

Die mogelijkheid is niet voor iedereen weggelegd, erkent ze. 'Bij de opleiding Nederlands kennen we elkaar en kan ik in de gaten houden hoe het met iedereen gaat. Ik kan me voorstellen dat dat voor docenten met volle collegezalen niet te doen is.'

Pedagoog Van der Zee vindt het vooral belangrijk dat docenten enigszins afstand bewaren. 'Ik hoor wel eens over studenten die docenten onbewust als een soort therapeut gaan zien. Dat is lastig voor docenten: die moeten ook hun eigen grens in de gaten houden. Ze zijn vooral van belang in het eerste gesprek en in het signaleren van problemen. Daarna moet je iemand doorverwijzen voor passende hulp, want als je als docent dat soort gesprekken gaat voeren, kan je daar ontzettend last van krijgen.'

'Het past niet altijd even makkelijk in het takenpakket van een docent', zegt Duerinckx. 'Bovendien moet je

stevig in je schoenen staan. Als dat niet zo is, moet je het probleem voorleggen aan iemand die de student wel kan helpen.'

'Soms krijg ik heel heftige verhalen te horen', beaamt Op de Beek. 'Het is fijn om er te zijn voor studenten, maar ook lastig om te horen hoe slecht het gaat met iemand. Ik zeg dan: "Ik vind het prettig om erover te praten en vind het heel goed van je dat je zo open bent, maar ik ben geen hulpverlener. Ik kan jou hiermee niet helpen. Je moet professionele hulp zoeken."' Tegelijkertijd zorgt het ook voor een lastig dilemma: 'Een paar jaar geleden kon je een student doorverwijzen en was er direct hulp. Nu weet ik dat ze maandenlang op een wachtlijst komen te staan.'

Oosterkamp poogt altijd het gesprek met zijn studenten te voeren. 'Ik weet dat depressie een heel gevaarlijke ziekte is en ik ben er niet bang voor. Als samenleving ben je toch via allerlei draadjes met elkaar verbonden en moet je voor elkaar zorgen. Ik zorg wel dat die professionals erbij betrokken worden en ik ga niet op de stoel van de therapeut zitten.'

Hij maakte ooit mee dat een van zijn studenten naar hem toe kwam om te vertellen dat een andere student afscheid kwam nemen. 'Dan heb ik het over suicide. Destijds hebben medestudenten haar naar de huisarts gebracht en daarna weer thuisgebracht. Zelf heb ik nu al tien jaar contact met deze student, die inmiddels geen student meer is. Meer dan eens heb ik gedacht dat ik te dichtbij kwam. Het was geen student die ik beoordeelde of les gaf, dus ik heb ervoor gekozen wel dat contact aan te gaan.'

'We zijn niet verantwoordelijk voor die volwassen

mensen, maar wel voor de veilige onderwijsfeer', zegt Op de Beek. 'Het hoort ook bij docent zijn. Je wilt als mens dat het goed gaat met een ander. Die tijd reken ik erbij in. Maar ik beschouw het niet als extra werkdruk.' 'Mijn tijd hoeft niet te worden gedeclareerd', vult Oosterkamp aan.

'Het is niet onze taak om voor studenten te zorgen. Maar ik ben niet alleen maar docent als ik op de universiteit rondloop. Ik ben ook medemens.'

'Ik vertel in college ook over mijn eigen uitstelgedrag of dat ik geen zin heb in het schrijven van een onderzoeksvorstel'

'Tegenslag hoort ook bij het leven'

Als het gaat om studentenwelzijn mogen zowel de universiteit als studenten meer naar zichzelf kijken, vinden beide docenten. 'Welk verhaal vertellen we als universiteit zelf?', vraagt Op de Beek zich hardop af. 'Misschien moeten we een keer een alumnus laten spreken die geen werk kon vinden en wat anders ging doen. Dat is een eerlijker verhaal. De succesverhalen van iemand die een ontzettend mooie baan kreeg na het afronden van de studie kunnen meer druk leggen op studenten.'

Maar ook als het niet goed gaat met studenten, omdat de jaarindeling te zwaar is of de studielast te hoog, legt de universiteit volgens Op de Beek het probleem te vaak neer bij de student zelf.

'Dat is vind ik niet terecht. Je hebt niet altijd een cursus mindfulness of stressmanagement nodig. Doordat we zo vanuit het individu denken, vergeten we dat alternatieve maatregelen veel meer impact kunnen hebben op studenten.' Tegelijkertijd moeten studenten ook leren weerbaar te zijn. Oosterkamp: 'Ze moeten ook accepteren dat ze tegen bepaalde belemmeringen oplopen en dat die deel uitmaken van hun bestaan. Ook dat is het leven.' Op de Beek: 'Er is gewoon tegenslag en onzekerheid. De universiteit is ook een organisatie die mensen voorbereidt op het werkende leven. Om te zorgen dat als er iets gebeurt, iemand zelf in staat is de regie te nemen en mee te denken over de oplossing.'

Scanners worden snaaiers

Door de introductie van zelfscankassa's in supermarkten wordt veel gestolen. Twee dieven vertellen hoe ze te werk gingen; een werd gepakt. En de manager van de Hoogvliet zegt heimwee te hebben naar de caissière. 'Studenten maken er een sport van.'

DOOR LORENZO GERRITSEN
ILLUSTRATIE SILAS.NL

En enkele keer als psychologiestudent Thomas* buiten de supermarkt zijn kassabon checkte en zag dat hij al zijn boodschappen had betaald, dacht hij teleurgesteld: 'Shit, ik had weer geld kunnen besparen!' Normaal gesproken bespaarde hij namelijk rond de 25 euro per week. Gewoon, zegt hij, door te stelen bij de zelfscankassa. 'Het voelde bijna zonde om het niet te doen. Zeker als het zo makkelijk is.' Volgens cijfers van het Centraal Bureau voor de Statistiek is hij niet de enige: in 2022 steeg winkeldiefstal met meer dan dertig procent ten opzichte van het jaar daarvoor. Veel retaildeskundigen verklaren de enorme stijging door de massale opkomst van zelfscankassa's in de supermarkten.

'Een strategie om te stelen was nooit nodig', zegt Thomas. 'Als medewerkers je controleren, pakken ze meestal alleen de bovenste producten uit je tas. Vinden ze toch iets, dan zeg je simpelweg dat je het vergeten was om te scannen. Nadat je die producten had betaald, kon je weer verder. Ik had niet het gevoel dat het hen ook boeide.'

Dat stelen zo makkelijk is, ervaaarde ook Mark*, die nota bene is afgestudeerd op Economic en Consumer Psychology. 'Wij werden nooit gecontroleerd', zegt hij. 'Ik stal maar een paar keer per maand speciaal-bieren voor een *spebi*-avond met een vriend. Je betaalt relatief veel voor een speciaalbiertje, terwijl het voelt alsof je er weinig voor terugkrijgt. Bij normale boodschappen koop ik alleen budgetmerken. Ik vond het daardoor het risico niet waard om het onbetaald mee te nemen en gepakt te worden voor een blikje tomatenpuree van zestig cent.'

Mark had, in tegenstelling tot Thomas, wél een tactiek. 'Wij hadden zes unieke speciaalbiertjes uitgekozen en van elk namen we er twee. We scanden de helft en deden die gelijk in een tas. Zodra er een steekproef was zeiden we dat we de andere helft apart wilden betalen.'

Het stelen werd uiteindelijk een gewoonte, zegt Thomas. 'Ik heb nooit een schuldgevoel gehad. Ik zou me eerder schuldig tegenover mezelf voelen als ik het niet deed. De Albert Heijn zou die drie euro echt niet missen met hun hoge winsten.' Tegenover een caissière zou ik me schuldiger voelen', zegt Mark. 'Het is dan veel persoonlijker en stelen lijkt me dan heel *awkward*. Bij de zelfscan nodigen ze je bijna uit.' Tegenover zijn vrienden toonde hij wel berouw. 'Zij vonden dat het moreel niet goed was. Ze zeiden tegen mij dat er ook andere manieren waren om tegen de woekerwinsten te protesteren. Een van mijn beste vrienden was er heel erg fel op tegen. Dat vond ik vervelend om te horen en knaagde ook echt aan mij.' Politicologiestudent Floortje Slimmens werkt als zelfscannedwerker bij de Albert Heijn XL in Leiden. Ook zij merkt dat er veel gestolen wordt bij de zelfscankassa. Elke shift komt ze mensen tegen die iets vergeten te scannen.

'Het lastige is dat het officieel pas winkeldiefstal is als je de poortjes uitloopt. Als je daarvoor mensen betrapt, doen ze meestal of het een ongelukje is. Ik hoor altijd dezelfde smoezen, zoals "Sorry! Dat ben ik vergeten" of "Oh, ik dacht dat ik dat gedaan had". Ik geloof de meeste mensen niet. Zelfscan is niet iets wat nieuw is. Het bestaat al jaren en overal hangen de regels uitgelegd. Niemand gaat natuurlijk toegeven dat ze van plan waren om te gaan jatten. Maar ik kan meestal niet meer doen dan ze alsnog laten betalen en laten gaan.' Dat het erger wordt, merkt Slimmens ook aan de maatregelen die de supermarkt neemt om diefstal tegen te gaan. 'Een steekproef is van enkele producten scannen naar twaalf producten gegaan. Bij kleine boodschappen scan je hierdoor tegenwoordig bijna alle producten van de klant.'

Volgens haar reageren mensen erg onbegripvol op die uitgebreide controles. 'Ze zijn er ook van overtuigd dat wij de steekproeven bewust uitkiezen. Soms beginnen ze te schreeuwen: "Waarom ik weer? Ik ben geen dief!"' Wij hebben nu ook *banners* hangen met het verzoek of klanten respectvol kunnen zijn. Ik snap de frustratie, omdat de zelfscan bedoeld is voor snelle boodschappen. Het voelt dan natuurlijk gek als wij alles opnieuw moeten scannen.'

Wat doet ze bij een heterdaad? 'Ik hoef gelukkig nooit het zware werk te doen, maar geef het door aan een leidinggevende die het afhandelt. Ik blijf het wel spannend vinden om iemand erop aan te spreken. Ze kunnen natuurlijk agressief worden.'

Naast heftigere controles huurt de supermarkt nu ook bewakers in om het personeel te ondersteunen. 'Wij weten niet wanneer zij werken en de klanten ook niet. Zij kijken meestal mee op camera's en wachten tot de dieven de winkel verlaten. Een keer opende ik de winkelpoortjes voor een jongen die zei dat hij geen boodschappen had. Buiten de poort pakten de bewakers hem en bleek dat hij bakjes sushi in zijn jas had verstopt.'

'Als je nu buiten de poorten gepakt wordt bellen wij standaard de politie', zegt Slimmens. 'Ik heb wel eens een shift van drie uur gehad waarin de politie zes keer langskwam, echt bizar. Ik vind het nog steeds een big deal als twee mannen in een politiepak iemand wegvoeren.'

Ook Thomas liep tegen de lamp. 'Bij de Hoogvliet had ik dertig procent niet gescand. De manager werd erbij gehaald en die vertelde mij dat ze helaas de politie gingen bellen. Hij zei dat ze vandaag extra controleerden en dat ik de twintigste persoon was die ze gepakt hadden.'

Die Hoogvliet-manager was Joey Groenenberg. 'Gemiddeld betrappen wij zes personen per dag', zegt hij. 'Studenten maken er een sport van. Ik hoor dat ze soms in studentenhuizen bijhouden hoeveel euro ze al gestolen hebben.' Groenenberg snapt deels waarom de studenten stelen aantrekkelijk vinden. 'De prijzen zijn natuurlijk gestegen. Vlees, bier en cosmetica worden het meest

'Ze nodigen je zowat uit. Ik voel me bijna schuldig als ik niet steel'

*De namen van Thomas en Mark zijn gefingeerd, hun echte identiteit is bij de redactie bekend

gestolen. Het zijn eenmaal mindere tijden en studenten proberen hun luxe leven te behouden. Maar als je meer op je budget let, hoef je ook niet te stelen.' Het liefst zou de supermarktmanager de ouderwetse rijkassa's zien terugkomen. 'Ik denk dat er bij normale kassa's minder gestolen wordt. Je bent dan ook verplicht om alles op de band te leggen en de caissière kan elke klant controleren. De salariskosten wegen naar mijn idee op tegen het aantal producten dat wordt gestolen. Helaas wil het hoofdkantoor de zelfscankassa's behouden.' Daarom ligt de nadruk nu op preventie, zegt hij. 'De Hoogvliet verhoogt het aantal steekproeven én het aantal producten dat daarbij wordt gescand. We zijn ook sneller geneigd om de politie te bellen. Wat veel studenten niet weten is dat het grote gevolgen kan hebben voor hun toekomst. Je krijgt ten eerste een winkerverbod en een civiele boete van 181 euro. Het verbod handhaven we door je gegevens in een map te bewaren en de meeste gezichten worden ook herkend door kassamedewerkers.'

Daarnaast krijgen daders een reprimande. 'Dat is geen strafblad, maar een soort aantekening dat je geregistreerd staat bij de politie. Ik heb een keer een rechtenstudent gehad die toen in mijn kantoor helemaal in elkaar stortte. Een aantekening kon voor hem slechte gevolgen hebben voor toekomstige sollicitaties bij advocatenbureaus.'

Voor Thomas was zo'n reprimande genoeg om te stoppen. 'Nadat de politie gearriveerd was, zeiden ze dat ik het recht had om te zwijgen en ik bij een volgende keer een strafblad kreeg. Toen wist ik pas hoe serieus het was. Sindsdien steel ik niet meer. Ik wil later klinisch psycholoog worden, en met een strafblad gaat dat lastiger.'

Mark is ook uiteindelijk met pensioen gegaan als winkeldief. 'Ik heb nu een vaste baan, dus voelt het stom om voor kleine bedragen te gaan stelen. Het was vroeger ook leuker, want ik had nog een meer puberaal brein. De spanning was een extra motivatie om het te doen.'

'Ik dacht dat ik nooit gepakt kon worden', zegt Thomas. 'Ik had ook nooit nagedacht over de mogelijke gevolgen. Ik had het gevoel dat ik er altijd weg mee kon komen. Achteraf is dat dus niet zo. Nu moet ik elke keer aan mijn vrienden uitleggen waarom ik de Hoogvliet niet in mag.'

Winkeldiefstal in cijfers

Volgens het Centraal Bureau voor de Statistiek is winkeldiefstal in 2022 met meer dan 30 procent gestegen ten opzichte van 2021. Ook al hou je rekening met de coronamaatregelen is het een forse toename in zowel procentuele als absolute cijfers. Dat is opmerkelijk, omdat er een daling te zien was in het aantal gemelde winkeldiefstallen sinds 2015. De consequenties hangen af van 'de aard en omvang van de diefstal', laat een politiewoordvoerder weten. 'Een supermarktmanager kan bepalen dat de zaak afgedaan is met een civiele boete en een winkerverbod. Als de politie wordt ingeschakeld kan de zaak leiden tot een reprimande of zelfs een strafrechtelijk vervolg door het Openbaar Ministerie. Zij doen dan een uitspraak op basis van leeftijd, grootte van de diefstal of recidive. In het ergste geval kan het leiden tot een strafblad of een taakstraf.'

Als PhD denk ik nog vaak aan dat ene zinnetje: 'Is dit een ontgroening?'

'Is dit een ontgroening?' zei ik elke keer als ik van de grond moest opstaan tijdens de kennismakingsweek van de studentenvereniging waar ik bij wilde. Ik zei het niet omdat ik het me afvroeg. Ik zei het omdat 'Is dit een ontgroening?' mijn naam was. De naam die de kennismakingscommissie voor me had verzonnen, en die ik elke keer moest noemen wanneer een commissielid me opdroeg om op te staan uit de verplichte kleermakerszit en een vraag te beantwoorden of een liedje te zingen.

Ook al mijn mede-aspirantleden kregen een speciale naam toebedeeld, vaak een kwinkslag geïnspireerd op hun echte naam of een opvallend persoonskenmerk. De jongen die altijd voor me zat, gezegend met een weelderige baard, heette 'Moederbeer'. Een meisje wier achternaam overeenkwam met een bekend vleeswarenmerk droeg de naam 'Alles heeft een einde en een worst heeft er wel twee'.

Mijn eigen naam had ik te danken aan het feit dat ik bij mijn inschrijving voor de kennismakingstijd nogal nadrukkelijk had gevraagd of 'kennismakingstijd' echt geen eufemisme was voor 'ontgroening'. 'Nee', had het meisje van de inschrijvingen gezegd. 'Nee', riposteerde ook de kennismakingscommissie telkens wanneer ik mijn naam opvraagde tijdens de week waar ik zo nerveus naar toe had geleefd. En tot mijn verbazing hadden ze gelijk, het was inderdaad geen ontgroening. Tot de laatste dag van de kennismakingsweek bleef ik vermoeden dat er nog wel ergens een goudvis ge-adt zou moeten worden, of een pan soep gekopt (je hoort wel eens wat) – maar niks van dat al.

Een trauma heb ik dus geenszins overgehouden aan die kennismakingstijd, maar onwillkeurig moet ik nog vaak aan dat ene zinnetje denken.

'Is dit een ontgroening?'

De laatste maanden dringt die gedachte zich ook wel eens aan me op terwijl ik zit te zweogen op mijn proefschrift. Want eigenlijk zijn er best wat overeenkomsten tussen een ontgroening en een promotietraject. Beide vormen ze een zware maar vrijwillig aanvaarde beproeving die je uiteindelijk de toegang verschaft tot een exclusief clubje. Een gaaf clubje, dat zeker – of toch in ieder geval een clubje dat zichzelf gaaf vindt, al mag de rest van de mensheid er soms wat onverschillig tegenover staan.

Paradoxaal genoeg zorgt in beide gevallen juist de zwaarte van de beproeving ervoor dat mensen die er eenmaal aan beginnen, er maar zelden uit eigen beweging de brui aan geven. Dan zou het reeds ondergane leed immers voor niks zijn geweest! Hoe onverdraaglijk de zelfgekozen kwelling, hoe hoger de drempel om de stekker eruit te trekken. Nog een paradox: aan de ene kant is het juist de voorgehouden worst (met wel twee einden) die maakt dat men de pijniging volhoudt – in het geval van het promotietraject is die worst de doctorstitel; in het geval van de ontgroening het lidmaatschap van de vereniging. Aan de andere kant maakt juist de anticipatie op dat wat er volgt nádat men de proef heeft doorstaan, de lijdensweg nog zwaarder.

Want zou een ontgroening niet al een stuk minder erg zijn wanneer je tijdens het incasieren van al die vreedheid niet ook nog eens zou hoeven denken 'en met deze mensen moet ik dus nog de rest van mijn studententijd verder'? Wanneer je tussen het goudvis-adten en negentig-graden-zitten niet ook nog eens een beetje leuk en sociaal moet gaan zitten doen omdat je anders straks geen groepje vindt om bij te horen? En zou een PhD niet al een stuk minder zwaar zijn wanneer je tijdens je traject niet afgeleid zou worden door stress over de vraag of je wel zou kunnen meedraaien in het hypercompetitieve systeem waarin je je verder gevorderde collega's verstrikt ziet? Wanneer je niet tussen het schrijven van je proefschrift door ook nog bezig moet zijn met artikelen publiceren en onderwijservaring opdoen en conferenties organiseren want als die dingen niet allemaal op je cv staan dan kom je na je promotie straks niet aan de bak in de academie?

Ik denk dat dat de last aanzienlijk zou verlichten. Beginnende promovendi zou ik dan ook adviseren: verspil geen energie aan zorgen over alles wat er komt (of niet komt) na je PhD, en probeer vooral lekker (en soms niet lekker) op te gaan in de beproeving van het promoveren an sich. Maak je niet druk over alle hokjes die je moet afvinken om straks een postdoc binnen te slepen, en blij je niet vast in het idee dat je na je PhD hoe dan ook in de academische wereld door zou moeten.

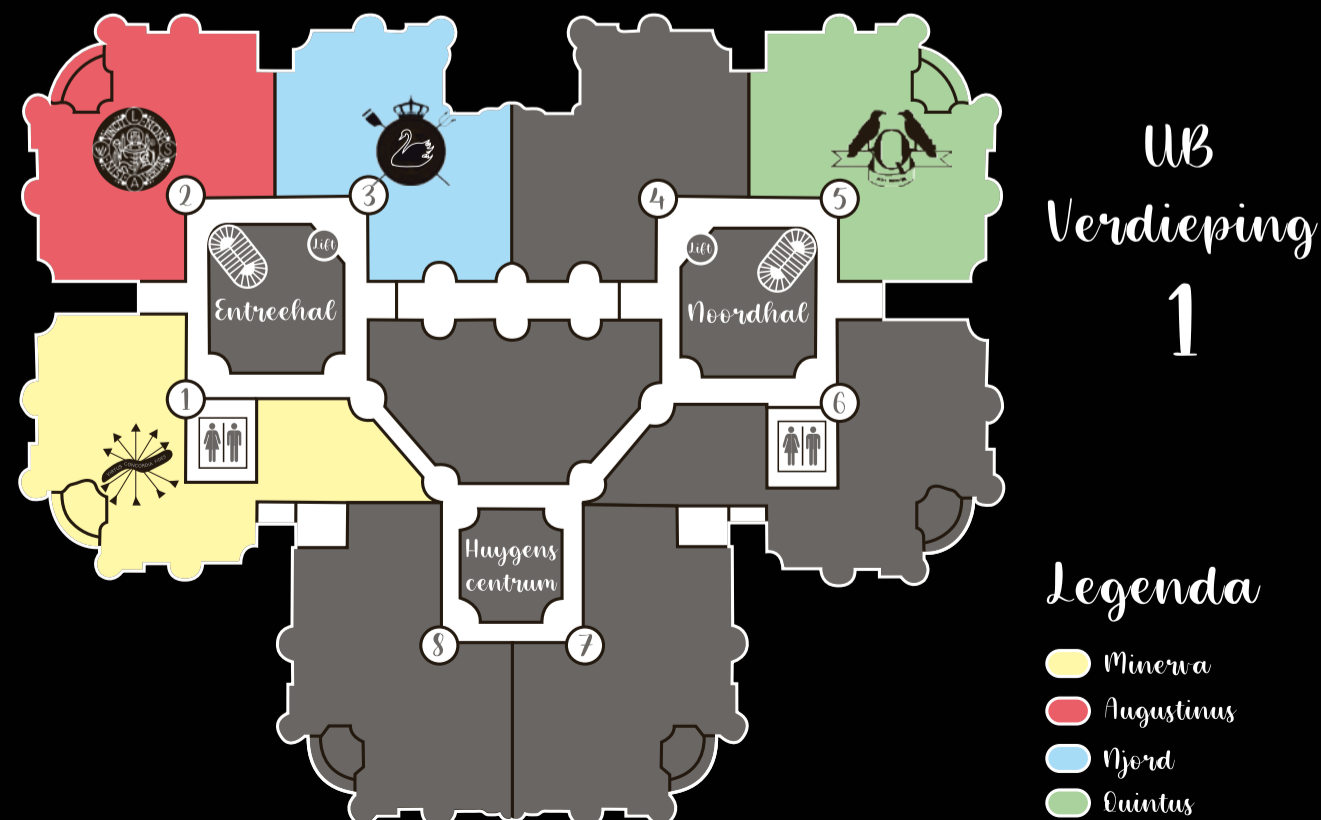
Uiteindelijk is een promotietraject geen ontgroening. Het is slechts een kennismakingstijd.

Josette Daemen is promovendus aan het Instituut Politieke Wetenschap van Universiteit Leiden

Je komt hier niet om te studeren

De universiteitsbibliotheek is veel meer dan een verzameling boeken en studieplekken. Het is ook een strijdtoneel, vleesmarkt en modeshow. *Mare* ging op expeditie en probeerde de ingewikkelde ongeschreven regels en rangordes te doorgronden.

DOOR PIM BAKX
FOTO TACO VAN DER EB
ILLUSTRATIE @ZO.WATEENPLAATJE

A fgepeigerde scriptieschrijvers, geelgepafte tentsjaarzen of doorgewinterende draaideurpromovendi. Er zijn maar weinigen onbekend met het gebouw aan de Witte Singel, dat dagelijks maximaal 875 studenten huisvest ter voorbereiding op dat ene tentamen, om even bij te kletsen met die ene dispuutsgeenoot of gewoon voor een bakkie beneden bij het UB-café. Eenmaal binnengekomen door de glazen schuifdeuren, passeer je de door pasjes bliepende billentickers en ga je met de wenteltrap omhoog. En nu? Het pand uit 1983 is meer dan een verzameling boeken en studieplekken: het is een reservaat waar strikte gedragscodes gelden en vaste gebruiken zijn ingesleten. De UB is doordrenkt van ingewikkelde ongeschreven regels en rangordes. Daarom ging *Mare* op expeditie in de UB om de belangrijkste mores te ontfaelen.

I. Hoe verenigingen studiezalen claimen

Voor buitenstaanders begint meteen al na binnenkomst een lastige klus; het ontcijferen van de heimelijke zaalhiërarchie. De grote studentenverenigingen hebben namelijk claims gelegd op de studieplekken, blijkt bij een rondgang langs de verschillende zalen. Een geschikte spot zoeken waar je als leek mag gaan zitten, is een uitdaging. Per ongeluk aanschuiven aan de verkeerde tafel kan zomaar leiden tot boze blikken.

Voor student biomedische wetenschappen Sara is de keuze makkelijk: 'La ReBelle, mijn dispuut, zit altijd aan de laatste twee tafels in zaal vijf. Dat noemen we "De Vinexwijk". Ik denk omdat het allemaal op elkaar lijkt.' Eigenlijk weet ze niet beter: toen Sara lid werd bij Quintus, rolde ze er zo in. 'We moesten daar zitten bij de KMT, dus dan begint het eigenlijk al.' Maar wat voor de een als bekend terrein voelt, is voor de ander juist een uitvalsbasis van rust en anonimiteit. Student international business law Josephine zit normaal gesproken veilig en vertrouwd in zaaltje één, het territorium van Minerva. Maar ze is voor de gelegenheid juist verhuisd naar zaal vijf: 'Want daar ken ik niemand, dus dan kan ik me beter concentreren.'

Augustijnen pakken de eerste deur zodra ze de trap op komen, en rollen zaal twee in. Njord nestelt zich weer daarnaast. Vooral 'die lange tafel in zaal drie wordt gezien als "de Njord tafel", weet masterstudent strafrecht Fabian Wormhoudt. 'Ik heb wel eens gehad dat er negentien bekenden zaten en het laatste plekje werd ingenomen door een willekeurig persoon. Die werd dan wel gek aangekeken door de rest.'

De Catenianen zijn minder honkvast. 'Ik denk omdat we best veel verschillende achtergronden hebben', licht bestuurslid Tijmen toe aan de telefoon. 'Bij Minerva heb je bijvoorbeeld veel rechtenstudenten, dus die clusteren ook meer.' Hoewel de gemiddelde SSR-student onder een vergelijkbaar devies de UB betreedt, zegt assessor acquisitie Joy van de Geer dat er opvallend veel gestudeerd wordt in de *Asian Library*, ook wel de "elite-zolder" geheten. In de met een speciaal pasjesslot afgesloten zaal verwijderd de beveiliging regelmatig stiekem

binnen gesneakte studenten, wanneer blijkt dat zij geen aan Azië gerelateerde studie doen. Voor de diehards op zoek naar afzondering zijn er de geduchte studiehokjes, bestemd voor één persoon. Maar gek genoeg veroorzaken die soms juist overlast, zegt rechtenstudent Ludolf Jongeneel. 'Studenten verkeren daar in de veronderstelling dat niemand ze hoort. Dus je hebt mensen die bellen, zingen, praten, of rare geluidjes maken.' Wormhoudt reserveerde ooit per ongeluk zo'n afgesloten kamertje. 'Wat een hel is dat. Het is net alsof je een week op vakantie bent met een dementor: al het leven wordt uit je gezogen als je in die cellen zit.'

II. Zo houd je plekken bezet

Vooral wanneer de eerste toetsen dichterbij komen, lijkt de bibliotheek uit haar voegen te barsten. 'Tijdens de rechtenexamenperiode is het gewoon echt *mayhem*', zegt Jongeneel. 'Als je om 10 uur 's ochtends binnenkwam, was soms alles al bezet.' Op die apenrots is veel geoorloofd, zo ook plekken bezet houden door de vriendjes en vriendinnetjes van laatkomers. Toch geldt ook hier een vaste etiquette. Even kort een tafeltje voor je huisgeenoot vrijhouden die met een rammende kater in bed ligt maar er binnen een uurtje wel zal zijn, dat mag volgens de meeste ondervraagden. Maar houd het wel beschaafd, zo luidt het credo van de fanatieke UB-bezoekers. Wormhoudt maakte meer dan eens mee 'dat de jongste van een jaarclub of dispuut bij wijze van spreken met papertjes langs een hele tafel loopt, zodat het allemaal voor zijn clubje is. Dat is een beetje gênant.'

Hoe moet het dan? 'Je moet het actief bezetten, anders komt het echt ruk over', legt Jongeneel uit. 'Als je alleen één A4'tje van een samenvatting neerlegt, is dat niet genoeg. Je moet echt even twee boeken openleggen, en daarnaast een open schrift met daarop een ingeklikte pen.' Josephine, uit Minervazaal één, lacht ongemakkelijk bij de vraag of ze zelf ook studieplekken 'reserveert' voor bekenden. Ze vat de vicieuze cirkel treffend samen: 'Plekjes bezet houden is echt heel irritant, maar ik doe het zelf ook wel.'

III. De befaamde lampenoorlog

'Het licht in de UB is een beladen, gevoelig onderwerp', zegt Wormhoudt. De standaard studieplek is voorzien van een vaste uitrusting: een zwarte bureaustoel, een uitklapbare met twee stopcontacten en een knopje in het midden van de tafel, om het de lamp boven de tafel aan te zetten.

Dat leidt tot strijd, weet rechtenstudent Sascha Frinking: 'Je zet de lamp niet alleen aan voor je eigen tafel, maar ook de drie eromheen. Er is soms wel een akkefietje over.' Dat blijkt een understatement te zijn: talloze studenten halen de lampenkwestie aan en blijken compleet verdeeld te zijn. Er zijn twee kampen: aan of uit.

'Het is echt heel irritant als mensen de lampen aan doen, vindt Josephine. 'Ze zijn zo fel!' Volgens student biofarmaceutische wetenschappen Mila Busing 'moeten ze gewoon aan. Als het vroeg donker is in de avond bijvoorbeeld.' Jongeneel: 'Ik heb hier van 9 uur 's ochtends tot 12 uur 's nachts gezeten en nog nooit een lamp hoeven aanzetten. Ik vind het sociaal omdat je zoveel mensen beïnvloedt met dat licht.' Josephine heeft nog wel een tip voor de volgende UB-renovatie: 'Er zouden verschillende standen moeten zijn, of een soort dimmer.'

De turbulente tweestrijd leidt soms tot uitpattingen. Wormhoudt kan zich 'de befaamde, beruchte lampenoorlog uit 2019' nog herinneren. 'Er was een jongen in zaal drie die altijd binnenkwam met een lading IT-spul: zes laptops, 24 toetsenborden en vijf ordeners. Als hij eenmaal klaar was met het uitstellen van zijn apparaatuur schoot zijn vinger als een kruisraket richting het knopje van de lamp. Naast hem zat iemand die het daar niet mee eens was. Toen die jongen koffie ging drinken, gooide zij de lamp weer uit. Toen zij naar de wc ging, schoot zijn vinger direct weer richting de knop. Zo ging dat de hele dag door.' Wormhoudt is zelf van kamp lampen aan. Zijn advies: 'Door het te vragen sta je eigenlijk al met 3-0 voor. Want ze durven dan geen nee meer te zeggen.'

IV. Duo binnen? Dan drink je dure koffie

Net zo belangrijk als het studeren zelf zijn de pauzes. In het UB-café kan je even op adem komen, de studieboeken ontvluchten en het cafénepeil omhoog krikken hopen op hernieuwde concentratie. Maar behalve een lust is koffie halen ook een last. Enerzijds vindt Frinking 'het gezellig om samen met mensen te zitten die ik kan aantikken voor een bakkie', anderzijds studeert ze het beste als ze ergens alleen zit. 'Je bent daardoor minder snel afgeleid en zegt makkelijker nee.'

Beneden wacht een lastige keus: goedkope automaatkoffie of de minstens vier keer zo dure maar minder naar slootwater smakende cafetariakoffie. 'Het ligt eraan welk deel van de maand het is', zegt rechtenstudent Tim de Hoog. 'Vlak voor je salaris of de Duo is het automaat, maar kort daarna zoveel mogelijk de dure.' Hij neemt een slok van zijn cappuccino. 'Zoals je ziet, heb ik net salaris gehad.' Hoewel financiële overwegingen een voornaam rol spelen bij het gros van de studenten, blijkt je dat ook te kunnen ontgroeien. 'Op een gegeven moment merk je dat je wat ouder en volwassener wordt en dat je smaken zich ontwikkelen', zegt masterstudent Egyptologie Omar Ghaly. 'Als je dan eenmaal gewend bent geraakt, dan kun je niet meer terug. Ik haal nu altijd goede koffie, zelfs al heb ik nog maar twintig euro op mijn rekening waar ik nog een paar dagen mee door moet.'

Los van geldgeneuzel of enige zorgen over plezierig pauzegezelschap, speelt er nog een derde factor mee, tijd. Voor Jongeneel is het daardoor een makkelijke afweging: 'Koffie bij de cafetaria duurt vaak lang. Uit de automaat heb je voor 55 cent gewoon een zelig bakje studententrane dat binnen no time uit je apparaat komt stromen.'

V. Wie écht wil studeren, gaat niet naar de UB

'De UB is echt thuiskomen', stelt Wormhoudt. Voor studenten staat het gebouw symbool voor iets groters: ontmoetingsplek, vleeskeur- en paradeerlocatie.

Dat geldt zeker voor de nieuwe lichte Minervanen die op dit moment twee weken lang verplicht bivakkeert in de UB, omdat de deuren van de vereniging voor eerstejaars sluiten tijdens de eerste tentamenperiode van het collegejaar. Resultaat: er wordt keihard 'doorgekernd' (jargon voor: een jaarclub vormen) op de begane grond, de aangewezen oriëntaties buiten of tussen de exclusieve collectie Royalistische werken in zaal 7.

In de krochten van de UB wordt ook gezocht naar liefde. Aan de tafels, in de zalen en op de gangen wordt stevig geflirt en geflaneerd. Er is zelfs een Facebookgroep: 'Gespot: UB UB UB', waar jarenlang hartstochtelijke dichtstukken in zijn gedeeld, in de hoop dat die ene vurige aanblik in zaal zeven zou uitgroeien tot moois.

Ook zij die toch besluiten te studeren doen dat op ludieke wijze. Ghaly en zijn dispuutsgeenoten, organiseren om de zoveel tijd de UB-marathon. 'Dan gaan we van opening tot sluit, dus 8:30 tot 00:00. Het idee is dat je de volle lengte aan het studeren bent, of een poging doet. Op Twitter verschijnen dan statusupdates als: "Nog vijf uur te gaan... de mannen zitten er doorheen... deze is al *Minecraft* aan het spelen." Als je zoekt op #UBmarathon vind je ons en de marathon van Ulaanbaatar - de hoofdstad van Mongolië - die dezelfde hashtag gebruikt.'

Voor een bezoek aan de bibliotheek worden de nieuwste Ralph Lauren-hemden, hipste *flared jeans* en opgepoetste Dr. Martens met plateaauzool uit de kast getoverd. Sara gaat altijd gewaarschuwd op stap als ze naar de UB gaat: 'Je weet nooit wie je tegenkomt.'

Ook Ghaly ziet hoe modestudenten zich voor elkaar uitsloven. 'De UB modeshow is wel een fenomeen, dat mensen zich kleden om naar de UB te gaan. Als je oversteekt naar het Lipsius, is dat echt een wereld van verschil.' 'Het is zien en gezien worden', zegt De Hoog. Dat is ook meteen de voornaamste waarom hij vandaag op een andere locatie studeert. 'Ik zit nu heel brak in de Plexus en ik zou zo nooit naar de UB gaan.'

Omdat steeds meer jongeren last krijgen van gehoorbeschadiging gaat het maximumvolume in veel clubs en concertzalen omlaag. Ook studentenverenigingen nemen maatregelen. 'Een drukke borrel zonder muziek is soms ook al 90 decibel.'

DOOR ANOUSHKA KLOOSTERMAN EN SUSAN WICHGERS
FOTO TACO VAN DER EB

'Je hoeft maar één keer in de herrie te staan'

Eén avondje zonder doppen iets te dicht bij de boxen was genoeg om zijn oren permanent te beschadigen, ondervond Martijn van der Helm (25, net afgestudeerd in fiscaal recht). 'Ik had in 2018 een feestje op Quintus en ik had geen gehoorbescherming, wat ik normaal gesproken wel mee had. De dag erna hoorde ik een piep, die is twee weken gebleven. Daarna is het overgegaan in een soort ruis. Die hoor ik nu nog.'

Eline Schoonhoven (22, industrial ecology) loopt er ook al jaren mee rond. 'Het begon op mijn vijftiende na een feestje met veel te harde muziek. Ik kwam thuis, had een piep in allebei mijn oren, en de volgende ochtend was-ie niet weg. Sindsdien is de piep nooit meer weggegaan.' Het geluid verandert voortdurend, zegt ze. 'Ik hoor van alles: het begon met hoog piepje, later is er nog een brom bij gekomen nadat ik op 2 oktober in de binnenstad heb gestaan, hoewel ik oordoppen droeg. En soms komt er een piep op een andere toonhoogte bij. In totaliteit klinkt het nu iets meer als een ruis, maar het is per dag verschillend.'

Van der Helm: 'Het is niet extreem, ik heb er

niet veel last van, maar het is er wel altijd. De kans dat het minder wordt, is heel klein. Als ik moe ben of naar een feestje ben geweest, wordt het erger. Of als het heel erg stil is.'

Tinnitus is een permanente piep, brom of ruis in je oren, die kan optreden bij gehoorschade. Veel mensen zullen het fenomeen wel kennen als een hoge toon in je oor na een avond feesten, al trekt die vaak weg.

Desondanks een veeg teken, want ook als de post-party piep wél verdwijnt, is er iets beschadigd, zegt klinisch fysioloog-audioloog Jan de Laat van het Leids Universitair Medisch Centrum. 'We weten uit proefdieronderzoek dat het binnenoer dan al schade oploopt, en we gaan ervan uit dat dit bij mensen ook zo is. In dat binnenoer, dat kleine slakkenhuisje, zitten ongeveer 6.000 haarcellen met trilhaartjes. Als er irritante resonantie optreedt, dus tinnitus, zijn er wat haartjes kapot. Als mensen hierdoor gering gehoorverlies oplopen, kan het jaren duren voor ze er iets van merken. Maar tinnitus, dat merk je snel.'

De bovengrens bij feesten ligt momenteel op 103 decibel. Zonder oordoppen loop je dan al binnen vijf minuten schade op, meldt kennis-

Pieieieieieiep

Van Motörhead tot de Tchaikovsky's kanonnen

Tot de jaren tachtig hield het Guinness Book of World Records bij wie de 'luidste band op aarde' was. In 1972 was het Deep Purple, tijdens een concert van 117 decibel waarbij drie mensen in het publiek hun bewustzijn verloren. Dat record sneuvelde vier jaar later door The Who, met 126 decibel.

Ter vergelijking: een donderslag recht boven je is ongeveer 120 decibel. Die ene klap levert al direct gehoorschade op – laat staan een concert van twee uur.

Daar bleef het niet bij. Metalband Manowar verbrak dat record in 1984, en daarna nog een keer in 1994 met 129,5 decibel. Alleen was Guinness toen al gestopt met de categorie: er waren zorgen over gehoorschade bij fans.

In de tussentijd had het tijdschrift Spin de Britse hardrockband Motörhead in 1986 tot luidste gedoopt, met een concert van 130 decibel,

wat het theater beschadigde. Een soortgelijk scenario vond plaats in 1996, tijdens een concert van het Britse dancetrio Leftfield. Met geluid van 135 decibel vielen stukken plafond naar beneden.

KISS bereikte in 2009 136 decibel tijdens een concert in Ottawa, Canada. Het volume ging omlaag na klachten uit de omgeving.

Al is er wel een kanttekening te zetten bij deze records: het is niet altijd duidelijk op welke afstand is gemeten, en of er factoren zijn die het geluid verder dempen. De 126 decibel van The Who werd op 32 meter afstand van de boxen gemeten – achterin zal het niet (meteen) trommelvliezen hebben gescheurd.

Het is trouwens niet alleen een modern wedstrijd: in Tsjajkovski's 1812 Overture uit 1880 wordt het orkest aangevuld met kanonnen, die (bij de bron) 180 decibel kunnen halen.

centrum VeiligheidNL. De Gezondheidsraad wilde de bovengrens voor harde muziek op feesten omlaag schroeven van 103 naar 100 decibel. Tevergeefs: het kabinet heeft dat advies naast zich neergelegd. Drie decibel klinkt als niet veel, maar is ongeveer een halvering van het geluid.

Ook dat niveau is alleen veilig met oordopjes in. Het risico op schade bestaat al vanaf 80 decibel – ongeveer het geluid van een haarföhn – als je er lang genoeg aan wordt blootgesteld. 'We hebben de regel dat de werkgever gehoorbescherming beschikbaar moet stellen als mensen acht uur per dag in 80 decibel werken, om gehoorschade te voorkomen', zegt De Laat.

'We gaan ervan uit dat je je hooguit een paar uur per week op een feestje bevindt. Vandaar dat die grenzen daarvoor iets hoger liggen. Bij 88 decibel en hoger moet je gehoorbescherming gebruiken, dat is dan redelijk veilig.'

Verenigingen lijken redelijk voorbereid op die nieuwe grens. Zowel SSR als Catena melden dat ze zelf al een bovengrens van 100 decibel hanteren. 'Er hangt een decibelmeter in de soos, dus het wordt begrensd als mensen te hard willen', meldt Catena-voorzitter Kyra Maartense. 'We proberen sowieso onder de 100 decibel te blijven, en het liefst onder de 80 bij gewone baravonden. Bij feesten regelt de assessor de begrenzingen. Op de aanstuur-unit staat ook een streepje om het maximale volume aan te geven, en dat weten de barmensen ook. Daar gaan we niet boven.'

'Mensen klagen soms dat de muziek te zacht staat, maar zo is het nou eenmaal. Dan moet je maar op je kamer gaan zitten luisteren.'

'In ons pand hebben we beneden twee grote zalen waar muziek gedraaid wordt', zegt SSR-voorzitter Jasper Jansen. 'Daar hangen twee geluidsmeters. Als bestuur hebben we besloten dat de limiet 100 decibel is. Als het geluid daarbovenuit komt, zeggen we dat tegen de dj, en als het meerdere malen gebeurt gaan we in gesprek. Het is wel eens voorgekomen dat iemand die structureel te hard draait, niet meer mag draaien. Nu hebben we ook nieuwe draaiapparatuur waar een limiter op zit, dat scheelt.'

Noëlle van der Hoorn (lid extern van Quintus): 'Wij hebben een decibelmeter hangen in de Centrale, dat is de diskokelder waar feestjes worden gegeven op vrijdagavond. Iedereen die er is kan daarop zien hoe hard het geluid is. De norm is 80 decibel, maar het geluid voor de boxen is harder dan achterin de zaal. We proberen het geluid op een veilig niveau te houden.'

Quintus is bezig met het verkrijgen van een oordopjes-dispenser, zegt ze. 'Die zie je dan direct als je de binnenloopt, dus je wordt er meteen aan herinnerd. Mensen hoeven niet meer vooraf naar de winkel.'

Bij SSR en Catena zijn de oordopjes gratis. 'We hebben altijd twee dozen liggen', meldt Maartense. 'Veel leden dragen ze niet, maar ze zijn

er wel.' Mensen kunnen er bij de bar om vragen', zegt Jansen. 'Dat gebeurt niet heel vaak, want veel mensen die oordopjes gebruiken, nemen ze zelf mee. Zelf draag ik ze alleen bij festivals. Dat is eigenlijk niet goed, als ik er zo over nadenk. Maar ik ben meer van de borrels dan van de feesten, en als er geen muziek is, denk je er toch minder snel aan. Hoewel de geluidsmeters tijdens een drukke borrel soms ook 90 decibel aangeven.'

Sinds de avond dat hij tinnitus opliep, draagt Van der Helm altijd doppen. 'Muziek op feesten staat vaak zo hard, dat heb je pas in de gaten als je erop let. Je hoeft maar één keer in de herrie te staan om te eindigen met gehoorbeschadiging.'

Schoonhoven doet nu ook oordoppen in op een borrel, vertelt ze. 'Je kunt je verkrijken op hoeveel geluid er is. Dat is heel moeilijk in te schatten. Op borrels waar geen muziek is doe ik bijvoorbeeld ook oordoppen in, maar daar denk je misschien minder snel aan. Als tip van de audioloog kreeg ik om een decibelmeter te downloaden: als je twijfelt, meet dan zelf hoe hard het geluid is.'

Voor gehoorschade geldt: stuk is stuk. Haartjes die kapot zijn, kunnen niet meer herstellen. Maar de hardnekkige piep is wel iets te verzachten, zegt De Laat, omdat er ook een flinke psychologische component aan zit: 'Vooral de relatie met stress is heel sterk. Dat ligt heel dicht bij elkaar in de buurt. Mensen die veel last hebben van stress, ontwikkelen makkelijker tinnitus. Aan de andere kant komt het ook voor dat mensen juist stress ontwikkelen omdat ze tinnitus hebben, wat weer erger maakt.'

De piep zit ook niet altijd in, maar soms vooral tussen de oren. 'Dan gaat er iets mis bij acceptatie of verwerking in de hersenen. Een van de eerste dingen die we doen – naast preventie – is goede informatie geven en zorgen dat tinnituspatiënten er niet over in blijven zitten. Ook kijken we of er andere stresscomponenten zijn. Als je die kunt weghalen, verminderen de klachten ook vaak.'

Schoonhoven heeft dit ook gemerkt: 'Als je de piep harder hoort, ga je er automatisch zorgen om maken, maar dat moet je dus juist niet doen. Dan leer je het vanzelf weg te filteren. Het is heel dubbel: de piep zelf is niet erg – het doet geen pijn, je gaat er niet dood van. Maar als je erover na gaat denken, kun je er totaal van overstuur raken. Het idee dat je er voor de rest van je leven aan vastzit, dat is waar je het meest last van hebt.'

'Een geruststellende gedachte: bijna iedereen heeft iets van geluid in zijn oor', zegt De Laat. 'Als ik mijn hand erachter houdt, hoor ik ook zee ruisen, net als met een schelp. Als je 's avonds in bed goed luistert, kun je ook van alles horen, maar gelukkig stoor je je daar meestal niet aan.'

Er gaat een nieuwe virtuele munt rond onder studenten: de “anytimer”. Mare onderzocht deze nieuwe vorm van valuta die behalve tot dronkenschap ook kan leiden tot brandwonden of seks in een UB-wc. ‘Dit is goed zaken doen!’

DOOR PIM BAKX

Pieter-Paul en zijn clubgenoot Erik lopen om vier uur 's nachts langs de Oude Singel als Erik een geniale ingeving krijgt: 'Hee ouwe, als jij nu de gracht in springt, krijg je twee anytimers op mij.' Pieter-Paul, die toch al niet goed meer uit zijn woorden komt, kijkt zijn clubgenoot aan, trekt zonder iets te zeggen al zijn kleren uit, en springt poedelnaakt het ijskoude water in.

PLONS.

De volgende ochtend kan Erik zich maar weinig herinneren van het voorval, totdat Pieter-Paul hem videobelt: 'Je weet het al hè. Trek die anytimers maar.' Erik loopt met veel tegenzin in zijn badjas naar de fusiekoelkast, pakt twee bier-tjes, schuift er twee rietjes in en drinkt beide flesjes achter elkaar in één keer leeg, terwijl Pieter-Paul aan de andere kant van de lijn toekijkt.

Zo gaat dat in de wereld van deze nieuwe studentervaluta. Anytimers zijn de hoop voor schrale studenten en mislukte cryptobeleggers: fiets vijf keer naakt heen en weer over de Breestraat, laat jezelf tot bloedens toe verminken of drink een beker gruis uit het doucheputje en voor je het weet stik je van virtueel geld. Mare ging langs bij verschillende studentenhuizen om grip te krijgen op het fenomeen dat in gestaag tempo de euro aan het overnemen is.

Niels de Brabander (24), student geschiedenis en politologie en eveneens nestor (huisoudste) van Het Poepelpaleis neemt als eerste het woord in de fusie, waar de vijf huisgenoten bij elkaar zijn gekomen om het begrip *anytime* uit de doeken te doen.

'Het is een soort weddenschap die je aangaat met iemand anders. Je laat iemand iets doen en in ruil daarvoor heeft die persoon het recht om jou op elk willekeurig moment een biertje te laten drinken.'

Zijn huisgenoot Tijmen Troost (biologie, 20) corrigeert: 'Te adten.'

Arie Kruijer (tussenjaar, 22): 'In principe mag je hem geven wanneer je wilt, rekening houdend met het feit dat je hem terug kan krijgen.'

Rechtenstudent Jasper Hoekzema (20): 'Dat is natuurlijk het mooiste. Als je er allebei een "op" elkaar hebt, want dan kan hij altijd *backfire*.'

'Het is een soort machtsspel', aldus de 22-jarige Ruben (die niet met zijn achternaam in de krant wil). 'Want je weet wat je terug kan verwachten.'

Het principe achter de anytimer lijkt dus relatief eenvoudig. Opdrachtgevers kunnen iemand anders "anytime" een biertje laten adten, en als ze de opvoering niet in levenden lijve kunnen aanschouwen, voldoet een (video)belletje.

Toch komt er veel meer bij kijken, weet communicatiestudent Niels Heeman (23) van Huize in den Vrolycke Schuyver (dvs). 'Het is een soort handelswaar. Je probeert voor jezelf het beste uit de deal te halen.' Het gaat dus niet alleen om het drinken, maar ook om het onderhandelen. Een dispuutsgeenoot van Heeman liet recentelijk nog een oorbel schieten voor 24 anytimers. Voor die hoeveelheid had hij het zelf nooit gedaan, zegt hij. 'Enerzijds wil je meer any's krijgen dan dat iets eigenlijk waard is, anderzijds probeer je minder any's weg te geven.'

Toen er een filmpje rondging in Leiden van een Augustijn die een beker kots uit de pisbakken schepte en vervolgens opdrook, waren veel studenten in shock. Niet omdat het zo intens smerig was, maar vanwege de schamele beloning: 'Dat hij dat doet... voor maar zestien anytimers!'

Studenten hebben er alles voor over om het anytimer-saldo omhoog te krikken: ze springen de gracht in als het vijf graden vriest, hebben seks op een openbare plek of adten een liter bier in een propvolle UB-zaal. De moraal aan het verhaal: alles heeft een prijs.

In appgroepen van dispuuten doet het volgende tafereel zich regelmatig voor. Als iemand oppert: 'Hoeveel any's als ik Manneken Pis donkergroen verf?' begint de rest gretig te

bieden. Het bericht wordt door middel van kopiëren/plakken met namen en aantallen ondertekend, totdat het aanbod hoog genoeg is. De daad wordt uitgevoerd en de anytimers genoteerd, vaak via de eigen notitie-app.

Troost kan zich zijn slechte en goede deals nog herinneren. 'Ik heb een keer een pan bier ge-adt voor tien any's. Achteraf dacht ik: dat smaakt wel raar. Wat bleek: mensen hadden allemaal hun as erin gedaan.' Maar dat was niet wat hem dwarszat. 'Toen ik naar huis ging, heeft iemand anders het nog een keer gedaan voor twintig. Kut, denk je dan, ik had beter moeten onderhandelen.'

Een deal waar hij wél trots op was: 'Ik heb ooit een heel natte, zompige Buggle die in de gootsteen lag opgegeten voor vijf any's. Dat is goed zakendoen!'

De jongens van Het Poepelpaleis hebben een heus anytime-rooster boven op de keukenkastjes geplakt, waar nauwkeurig wordt bijgehouden wie allemaal op wie een anytimer heeft. Er is een speciaal rijtje gereserveerd voor de "huisany's" voor degenen die hun huistaken niet uitvoeren,

legt Kruijer uit: 'In mijn geval is dat de vis verschonen.' Ruben kijkt om naar het aquarium, dat donkergroen kleurt. 'Zoals nu dus: we kunnen wel even een demonstratie geven.' Zo zijn er dus zelfs manieren om anytimers op elkaar te krijgen, zonder daarbij te onderhandelen. Bij Vliet3, waar de 22-jarige rechten- en economiestudent Max Brood met 30 andere huisgenoten woont, krijgen medebewoners een any op iemand, als die persoon doorverhuist naar hun verdieping. Heeman doet met zijn huisgenoten bij DVS iets vergelijkbaars met nieuwe huisgenoten, op de hospiteeravond zelf. 'Heel het huis krijgt in het begin één any op je. Dat lijkt veel, maar vaak wordt de helft al meteen ingezet op de avond zelf en nog een kwart de volgende ochtend. Dan houd je er uiteindelijk maar iets van vijf over.'

Hoe wetteloos de onderlinge handel ook lijkt, er zijn wel degelijk fatsoensregels, stelt Brood gerust. 'Je gaat bijvoorbeeld niet een anytimer inzetten als iemand nog moet rijden.' Er is altijd wel ruimte voor discussie, maar 'zomaar weigeren kan niet', zegt hij. 'Dan verdubbelt ie.' Er wor-

den zelfs 'allianties gevormd' op avonden waarbij er met het huis gedronken wordt. 'Dan kijk je samen hoeveel any's je op een bepaald persoon hebt en dan kun je er bijvoorbeeld 12 of 24 in één keer uitdelen. Dat noem je dan "any halve krat" of "any krat". Dan zorg je dat een persoon de hele avond moet kratzitten.' Wie dan dapper genoeg is om te besluiten niet meer mee te drinken, kan zich uitkopen... voor extra anytimers.

Een anytimer kan dus ook een laatste strohalm zijn om jezelf uit vervelende situaties te redden. Dat geldt zeker voor een ander breed ingeburgerd drankritueel, het zogeheten 'velletje'. Heeman legt uit: 'Als je een glas kapot laat vallen, moet je op een kratje gaan staan met een velletje wc-papier tussen je billen dat wordt aangestoken. Je mag het papierje pas wegslaan als je een biertje hebt leeggedronken.'

Er zijn echter verzachtende omstandigheden: slachtoffers mogen zelf bepalen hoe ze het papier scheuren. Heeman: 'Ik scheur het liefst lange dunne repen, dan heb je meer tijd, tenzij de vlam ineens omhoogschiet.' Brood: 'In principe

gaat het nooit mis. Als je het biertje echt niet op krijgt, sla je papierje alsnog weg. Dan zeurt de rest even maar dat waait vanzelf over.'

Meestal dan, want met een hospitant liep het slecht af. 'Die was nét ingestemd en durfde het velletje natuurlijk niet weg te slaan. Maar omdat hij niet zo goed kon adten, heeft hij een aantal weken met een brandwond op zijn anus rondgelopen.'

Brood wil maar zeggen: een afkopsom in anytimers had in zo'n geval uitkomst kunnen bieden. 'Vooral chicks doen liever niet een velletje', weet hij.

Zoals dat hoort bij nieuwe financiële markten is de wisselkoers uitermate grillig en schieten nieuwe varianten als paddenstoelen uit de grond. Kruijers persoonlijke favoriet is de "any douche": 'Als je die goed timet, is het echt heel naar. Je moet dan naar huis, douchen in je eigen douche, en weer terug.' Tot zijn grote opluchting is de "any-Terschelling" - waarbij het slachtoffer per trein en veerboot op en neer naar het Waddeneiland moet reizen - nog aan hem voorbijgegaan.

Voorlopig dan.

Alles voor een anytimer

Wisselkoers: seks en geweld

Gevraagd naar de wildste ervaringen op het gebied van anytimers, bleek het voor veel studenten op eens lastig om herinneringen naar boven te halen. In een poging de wisselkoers toch enigszins in kaart te brengen hield Mare een anonieme enquête. Waar een respondent voor slechts één anytimer al 'de troep uit de gootsteen eet', wordt de ander pas voor twee verleid om "boodschappen te halen terwijl iemand brak is". Voor datzelfde aantal gaan anderen al over tot sadisme zoals 'een bierdopje tot bloedens toe in iemands hand drukken'.

De drempel voor seks is relatief laag. Een student geeft haar dispuutsgeenootje twee anytimers als het haar lukt om 'met de gitarist van de band die speelde die avond te naaien'. Er worden drie anytimers beloofd voor 'naaien in de UB-wc'.

Voor 'aankloppen bij een huisgenoot van het andere geslacht en geslachtsdeel laten zien' zijn drie anytimers te verdienen.

Pas bij grotere aantallen gebeuren de serieuzere dingen: voor veertien anytimers zet iemand 'een tattoo die ik liever niet aan mijn moeder laat zien'. Het 'drinken van voetwater' (wat dat ook moge zijn) kost twintig stuks, voor 28 is iemand bereid tot 'scheren wenkbrauw'.

‘Mijn bed ruikt nu naar Smirnoff Ice, maar fuck it’

DOOR EMIEL BEINEMA
FOTO MARC DE HAAN

Huis: ‘Huize Louter Liefde’
Kamer: 15m²
Huur: €390
Bewoners: 10

Je hebt hier veel boeken. Zit daar een systeem in?

‘Dat had ik, volgens mij. Even kijken. Ik heb ze wel een beetje op schrijver staan. En een rijtje biografieën. Filosofie staat hier links, Nederlandse schrijvers daar rechts.’

‘Het overgrote deel is ongeopend, hoor. Ten tijde van corona, toen je amper dingen mocht, ging ik vaak naar de kringloop. Toen had ik echt een soort boek-

koop-waan. Dan ligt daar zo’n boekje voor vijftig cent. Ga ik het ooit lezen? De komende dertig jaar waarschijnlijk niet, maar het is leuk om te hebben. En dan heb ik ze maar alvast staan.’

En ze komen van pas om je bed overeind te houden?

‘Dat is puur praktisch, ja. Ik heb mijn bed in mijn eentje in elkaar gezet nadat hij al een paar keer uit elkaar was geweest. Het bed was dus al gammal en ik ben ook nog een paar onderdelen vergeten. Toen ben ik er een keer doorheen gezakt. Als snelle oplossing heb ik er wat boeken onder geknald. Dat bleek te wer-

ken, dus dat houd ik lekker zo. Dan heb ik ook weer ruimte voor een paar nieuwe boeken.’

Je hebt hier nog meer oude dingen verzameld, is dat een hobby?

‘Ach, ik weet het niet... Nou ja, die grammofoon is wel een dingetje, en mijn typemachine. Ik ben soms een boomer, maar net zo goed een guppy van 16. Mijn gemiddelde leeftijd is echt wel 23, maar soms ben ik even 46 en de andere keer 12. Een beetje hormonaal, bronstig gedrag kan ik soms hebben, alsof je op je twaalfde net hebt ontdekt hoe het allemaal werkt. Maar op andere momenten ben ik een heel boomerige, chagrijnige jongen die een Zweeds puzzeltje maakt. Ook lekker.’

‘Voor mijn huisgenoten ben ik het irritante broertje. Daar zijn ze nog niet vanaf sinds ze uit huis zijn. Ik kan echt een klier zijn, op een speelse manier. Het is heerlijk om de grenzen op te zoeken, en op te rekken. Ik heb gelukkig de balans kunnen vinden, dus ze mogen me wel. We hebben een huismother en een huisvader en ik ben het huisbroertje. Dat is een heerlijke rol om op me te nemen.’

Is dat waarom je tafel vol Smirnoff Ice staat?

‘Dat is voor onze Ice-driedaagse, een huistraditie. Eens per jaar krijgt iedereen tien flesjes om te verstopten. Het zijn schappelijke maten: niet elke keer 75 centiliter, dat is een beetje te veel van het goede. Deze zijn slechter voor je tanden dan voor je lever.’

‘De mooiste Ice-jes worden pas veel later gevonden. Vorig jaar was een huisgenote begonnen met boksen. Ze had handschoenen gekocht en was twee keer geweest. Een andere huisgenoot twijfelde of ze het zou blijven doen en verstopte een fles in een handschoen. Die ontdekte ze pas na een half jaar, toen ze ging verhuizen.’

‘Gisteren gooide ik die flesjes iets te hard op mijn bed en stootte er een kapot. Nu ruikt die hoek een beetje zoetig. Ik had het net die dag verschoond, dus ik dacht: fuck it, ik laat het lekker. Wat niet weet, wat niet deert.’

COLUMN | MAIA DE QUAY

Dankzij Duwo bleef onze voordeur drie jaar lang kapot

Of ik nu schrijf over de ‘pechgeneratie’, inflatiegevoelige courgettes of de wanhopige woningmarkt, de Bflickerde Student blijkt een terugkomend leidmotief.

Zo wil ik mij ook nu weer grievend uitlaten over falend beleid dat ons wederom op uitzonderlijke wijze benadeelt en bekend en gevreesd is bij velen: de handelingen van Stichting Duwo.

Een snelle Google-sessie leert dat ik niet de enige ben met die boodschap. Met een rating van 2,3 uit de 5 en reviews als ‘ik heb al 1,5 jaar geen warm water thuis’ en ‘ik slaap nog liever onder een brug’, is Duwo ook op het internet onsterfelijk.

De stichting is, zo staat er op de website, ‘gespecialiseerd in studentenhuising’ en bezit meer dan 33.000 (!) studentenkamers.

Eén daarvan was de mijne, en ook ik was dus onderworpen aan de grillen van het

bedrijf dat ik liefkozend Firma Rat & Rover noem.

Ik woonde in een huis met twaalf anderen, in een complex met acht huizen en zo’n 150 studenten. Natuurlijk is het nogal een klus om alles perfect te regelen voor zoveel bewoners, maar zo matig als Duwo het wist te doen, is wel een column (of drie) waard. Het negeren van reparatieverzoeken, wanstaltig onderhoud met slecht materiaal en het in algemene zin behandelen van je huurders als uitschot – niks is Duwo te gek.

Van de drieënhalf jaar dat ik er woonde, was onze voordeur – je weet wel, dat ding dat de buitenlucht en vreemde mensen scheidt van de binnenkant van je huis – drie jaar kapot. Sterker nog, ondanks tientallen smeekbedes, wanhopige mails, constant geklaag en een *inbraak*, is de deur nog steeds niet gemaakt. Ongeveer één keer in de vier maanden (ofwel één keer per tien verzoeken) keek er iemand naar, werd er wat wd-40 in het slot gespoten en ons voor vluchtig vertrek nog even snel verteld dat we het zelf kapot hadden gemaakt. Jullie ook bedankt.

Iedereen die ontevredenheid liet blijken, werd onderbroken met een ‘ja maar julie...’-verhaal en gezeur over dat sTuDeNtEn Altijd aLLEs MoLLEn.

Allereerst lijkt het me niet heel waarschijnlijk dat we onze eigen voordeur expres elke dag slopen, en daarbij kan je het verhuren van een woning (en alles wat daarbij komt kijken) niet behandelen als een gevorderde ver-

sie van de quid pro quo-games. Het is gewoon niet oké om op een verzoek om een kapotte voordeur te repareren, te reageren met ‘eerst moeten de gangen leger’ of ‘ja maar dan wil iedereen in het complex een nieuwe’. Vloeren die bol staan van het vocht, waterschimmel die al jaren vastzit in de oude douchecabines die niet worden vervangen (‘dat moeten jullie zelf schoonmaken’), verwarmingen die in de winter begrensd zijn of helemaal niet werken: Duwo vindt het allemaal wel prima.

Wat ze echter niet prima vinden, is troep en de losse banken die buiten ons complex rondzweven. Daar heb ik weinig tegenin te brengen, behalve dan dat alle goede oplossingen van bewoners (zet buiten vuilnisbakken neer, geef ons een peukentegel of -paal en zet in de grond verzonken picknickbanken en -tafels neer) jarenlang in de wind zijn geslagen en altijd afhankelijk werden van nieuwe voorwaarden zoals geen schoenen in de gang of geen kapstokken aan de muren. Volgt u het nog?

Toen Duwo mailde dat de servicekosten met 80 euro per maand omhoog gingen in verband met de stijgende energieprijzen, knalden mijn huisgenoten er nog maar een reparatieverzoekje uit. Wellicht hoeft de deur dan niet de gehele aankomende winter open te blijven staan.

Ook ik was onderworpen aan de gruwelijke grillen van de Firma Rat & Rover